

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Ing. Z. Ch.**, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2005, č. j. PUV 1995 - 4725, za účasti: Krkonošské papírny, a. s., se sídlem Nádražní 266, Hostinné, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Ca 11/2006 - 48,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Ca 11/2006 - 48, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze blíže označený v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, jenž jako orgán II. stupně zamítl žalobcův rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného jako orgánu I. stupně ze dne 16. 9. 2004, č. j. PUV 1995 - 4725, o výmazu užitého vzoru č. 4396 s názvem „Obálka s doručenkou či odpovědním dokladem“.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze považuje za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a zčásti rovněž za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že napadený rozsudek je postaven na

předpokladu, že má stěžovatel právní povinnost rozhodovat ve správním řízení na základě úředně ověřených překladů písemností vyhotovených v cizím jazyce, které má účastník řízení povinnost předložit současně s originálním zněním, podle mínění soudu také ověřeným, resp. na předpokladu právní povinnosti účastníka řízení písemností vyhotovené v cizím jazyce tímto způsobem ve správním řízení předkládat. Stěžovatel namítá, že takovou povinnost ve správním řízení účastník v době rozhodování stěžovatele neměl. Povinnost předkládat úřední překlady cizojazyčných písemností nebyla odvoditelná ani ze zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o užitných vzorech“), jakožto zákona speciálního, ani ze zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád 1967“), jakožto obecného předpisu upravujícího správní řízení. Stěžovatel poukazuje na to, že teprve nový správní řád, tedy zákon č. 500/2004 Sb., účinný od 1. 1. 2006 (dále jen „správní řád 2004“), zakotvil v ustanovení § 16 odst. 2 výslovnou úpravu nakládání s písemnostmi vyhotovenými v cizím jazyce ve správním řízení.

Stěžovatel má proto zato, že v rozhodnutí z 14. 11. 2005 legitimně a v souladu se zákonem rozhodoval na základě vlastního překladu namítaného dokumentu č. 1, tedy švýcarského patentového spisu CH 678418, což je zřejmé i z textu rozhodnutí. V textu odůvodnění totiž ocitoval vlastní překlady relevantních částí namítaného dokumentu, aniž vzal slovenský překlad, který předložila osoba zúčastněná, tedy navrhovatel výmazu užitného vzoru, jakkoliv v potaz. V této souvislosti stěžovatel namítá nesrozumitelnost výtky Městského soudu v Praze, že neověřený překlad do slovenského jazyka předložený navrhovatelem výmazu nemůže plnit funkci úředního překladu ve smyslu zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Nadto stěžovatel namítá, že funkci úředního překladu ve smyslu zákona o znalcích a tlumočnících nemohl plnit ani překlad Ing. P. Ř., CSc., který předložil v řízení žalobce.

Pokud jde o nepřezkoumatelnost, resp. nesrozumitelnost napadeného rozsudku, stěžovatel Městskému soudu v Praze vytýká, že se nevypořádal nijak s argumentací stěžovatele v řízení o žalobě, v níž dovozoval, že i kdyby vyšel z překladu namítaného dokumentu, tedy švýcarského patentového spisu, který předložil ve správním řízení žalobce, nic by to nezměnilo na výsledku řízení, neboť zněním rozhodné části hlavního nároku jsou určeny znaky technického řešení v takové míře, jaká bez překročení rámce pouhé odborné dovednosti umožňuje řešení podle napadeného užitného vzoru ve všech jeho znacích bezpečně dovodit.

Úhrnem stěžovatel uzavřel, že úvaha soudu v napadeném rozsudku je neúplná, nesrozumitelná a v podstatě se omezuje na ryze formální, paušalizované konstatování, že se nesprávný překlad mohl promítnout do závěrů stěžovatele. Soud bez jakýchkoli skutkových či právních důvodů přisvědčil žalobní námitce, že se nesprávný překlad mohl promítnout do závěrů stěžovatele. Stěžovatel konečně postrádá jakékoliv jasné vymezení, k čemu je vlastně napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze zavázán.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že obecně lze souhlasit s tím, že zákon o užitných vzorech ani správní řád 1967 neukládal povinnost rozhodovat ve správním řízení na základě ověřených překladů písemností vyhotovených v cizím jazyce. Z napadeného rozsudku Městského soudu v Praze však nelze podle žalobce

dovozovat, že by jeho závěry měly být uplatňovány obecně u všech podkladů pro rozhodování stěžovatele v jiných případech. V případě žalobce však překlad namítaného švýcarského patentu byl pro rozhodnutí o výmazu užitného vzoru zásadní. Sám stěžovatel ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 4. 2006 tvrdil, že překlad Ing. P. Ř., CSc., předkládaný žalobcem, je jedním z možných překladů, kterým však stěžovatel není vázán, neboť nejde o autentické znění nároků. Z toho je zřejmé, že sám stěžovatel si byl vědom, že patentové nároky namítaného švýcarského patentu lze přeložit v alternativním znění. Tím spíše si měl opatřit pro sebe ověřený překlad.

Dále žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel již ve vyjádření k žalobě naznačil, že pokud by vycházel z překladu překládaného žalobcem, netvrdil by, že užitný vzor není ve vztahu k namítanému patentu nový, jak uvedl v napadeném rozhodnutí, ale že technické řešení nepřekročilo rámec odborné dovednosti. Tím podle žalobce stěžovatel sám svoje rozhodnutí zpochybnil a prokázal, že překlad byl pro technické posouzení užitného vzoru zásadní. Podle žalobce je i zcela zřejmé, k čemu napadený rozsudek stěžovatele zavazuje, totiž k tomu, aby v novém rozhodnutí vycházel z úředního překladu švýcarského patentu, který si obstará.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí:

Dne 7. 2. 1996 byl pod č. 4396 zapsán ve prospěch žalobce jako majitele užitný vzor s názvem „Obálka s doručenkou či odpovědním dokladem“, přihlášený dne 29. 11. 1995. Nároky na ochranu byly v předmětném užitném vzoru vymezeny následovně:

„1. Obálka s doručenkou či odpovědním dokladem, odtržitelně upravenými na přední straně obálky vyznačující se tím, že její první přední strana (1) je obvodově spojena s druhou přední stranou (2), která je opatřena po obvodu odpovědního dokladu či doručanky perforací (4).

2. Obálka podle nároku 1, vyznačující se tím, že perforace (4) je opatřena výsekem (5).“

Dne 22. 12. 2003 podala osoba zúčastněná návrh na výmaz užitného vzoru č. 4396 s tím, že předmět ochrany vymezený tímto užitným vzorem v době přihlášení nesplňoval zákonem stanovené podmínky pro udělení ochrany, zejména podmínku novosti a podmínku přesáhnutí pouhé odborné dovednosti ve smyslu § 1 zákona o užitných vzorech. Svůj návrh opřela osoba zúčastněná mimo jiné o švýcarský patentní spis CH 678 418 (dále převážně jen „švýcarský patent“), jehož fotokopii přiložila v příloze v německém znění spolu se slovenským překladem, jehož zdroj není blíže popsán. Tento překlad obsahuje vymezení patentových nároků, přičemž pod bodem 1. uvádí:

„Obálka obsahujúca od nej oddeliteľný a priamo vyplniteľný formulár a prepisovací spôsobom popísateľný dodatočný list vyznačujúci sa tým, že formulár (10 príp. 11) je na prednú stranu (2) obálky integrovaný a pomocou perforovaných a/alebo čiastočne vyseknutých línií miesta želaného oddelenia (13) na jeho okrajoch pri vynechaní okienkového otvoru (5) odtrhnutelne usposobený a že okienkový otvor (5) je zakrytý pomocou za ním uloženým nepriehľadným krycím listom (6).“

Osoba zúčastněná znění patentového nároku ve svém návrhu na výmaz užitého vzoru parafrázovala v českém jazyce, přičemž uvedla, že namítaný dokument „obsahuje obálku s oddělitelným a přímo popisatelným formulářem na její přední straně a propisovacím způsobem popisatelný druhý list, kde formulář je na přední stranu obálky integrovaný a pomocí perforovaných a/nebo částečně vyseknutých linií místa žádaného oddělení na jeho okrajích odtržitelně upravený a okénkový otvor, vzniklý oddělením formuláře, je zakrytý pomocí za ním uloženého (to je k vnitřní straně přední strany obálky upraveného¹) neprůhledného krycího listu.“ Z tohoto vymezení patentového nároku podle namítaného dokumentu osoba zúčastněná vyvodila, že jak z namítaného dokumentu, tak i z napadeného užitého vzoru vyplývají znaky, které jsou shodné. Podle zúčastněné osoby namítané řešení (švýcarský patent) obsahuje všechny znaky řešení z nároků na ochranu napadeného užitého vzoru. V rámci možností průměrného odborníka je měnit velikost oddělitelné části obálky podle potřeby a určení, a tedy tento znak nepředstavuje skutečnost jdoucí nad rámec pouhé odborné dovednosti.

Žalobce ve vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru namítl, že osoba zúčastněná se při popisu obsahu švýcarského patentu dopustila několika významově zásadních nepřesností. Především namítl, že oddělitelný formulář podle švýcarského patentu zdaleka nezaujímá celou přední stranu, stejně jako neprůhledný krycí list otvoru vzniklého po oddělení formuláře. Obě části této dvojité struktury tedy nejsou, jak tvrdí osoba zúčastněná, obvodově spojené, protože formulář je pouhou menší oddělitelnou součástí přední strany, a tudíž nemůže být po obvodu spojen s krycím listem. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem osoby zúčastněné, že vzájemná velikost obou spojovaných částí dvouvrstvé struktury obálky není rozhodující. Krycí list přilepený na vymezené části přední strany obálky ve smyslu řešení podle švýcarského patentu není v žádném případě totožný s přední stranou obálky, ale je s ní pouze spojen. Nemůže být tedy podle žalobce ekvivalentem první přední strany obálky ve smyslu napadeného užitého vzoru. Stejně tak i formulář, který je pouhou oddělitelnou součástí přední strany obálky podle švýcarského patentu, není spojen s krycím listem a nemůže být opět ekvivalentem tentokrát druhé přední strany obálky ve smyslu užitého vzoru. Žalobce zdůraznil, že namítaný švýcarský patent svým obsahem nevyhovuje základní podmínce nároku 1 užitého vzoru, která zní: „*první přední strana je obvodově spojena s druhou přední stranou*“, neboť z této definice vyplývá, že obě strany jsou v podstatě co do velikosti totožné. Nesouhlasí ani s tvrzením osoby zúčastněné, že v rámci možností průměrného odborníka je měnit velikost oddělitelné části první přední strany obálky a druhé přední strany obálky obvodově připojené podle potřeby a určení. Každé z porovnávaných řešení je totiž podle žalobce založeno na jiném základě. Švýcarský patent (a s ním i ostatní namítané dokumenty) vychází z principu, podle kterého okénko, které zůstane po oddělení odtržitelné části přední strany obálky, a i sama tato část, nezaujímají celou plochu přední strany obálky, ale vždy pouze a jenom její část. Naopak řešení podle užitého vzoru se vyznačuje tím, že jde o prakticky stejně velké strany obálky, obvodově spojené.

Stěžovatel jako orgán prvního stupně dne 16. 9. 2004 rozhodl o výmazu napadeného užitého vzoru s tím, že jeho předmět není nový a nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti ve smyslu § 1 ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o užitečných vzorech.

¹ Patrně míněno „upevněného“ – pozn. NSS.

Stěžovatel v odůvodnění mj. uvedl, že řešení podle prvního nároku na ochranu napadeného užitného vzoru, zahrnující obálku s doručenkou či odpovědním dokladem, odtržitelně upravenými na přední straně obálky, kde první přední strana je obvodově spojena s druhou přední stranou, která je opatřena po obvodu odpovědního dokladu či doručanky perforací, je známo z namítaného švýcarského patentu. K námitkám žalobce uvedl, že pojem „obvodově spojena“ znamená, že první přední strana je po celém obvodu spojena s druhou stranou. Vzhledem k tomu, že velikost předních stran obálky a doručanky nebo odpovědního dokladu nejsou v nároku č. 1 napadeného užitného vzoru nijak specifikovány, a musí tedy splňovat pouze rozměrové parametry běžné pro tyto zásilky v poštovním styku, je zřejmé, že první přední stranou může být krycí list ve smyslu švýcarského patentu, neboť i ten je celým svým obvodem připevněn k druhé přední straně, tj. přední straně obálky s oddělitelným formulářem. Zároveň namítaný švýcarský patent zahrnuje i obálku, která má odpovědní lístek s perforací opatřen vyseknutými zářezy, což představuje shodné technické řešení s řešením podle nároku č. 2 napadeného užitného vzoru.

Proti rozhodnutí stěžovatele jako správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad, v němž zásadně polemizoval s hodnocením stěžovatele vztahujícím se k namítanému švýcarskému patentu. Zdůraznil, že při výkladu nároků užitných vzorů je třeba v souladu s úřední a soudní praxí přihlížet k popisu a výkresům. Z napadeného užitného vzoru je přitom podle žalobce zřejmé, že význak „opatřena po obvodu perforací“ znamená podle provedení obr. 1 všechny čtyři strany čtyřúhelníka vymezeného perforovanými liniemi umístěného ve druhé přední straně (2), nebo podle provedení obr. 2 nejméně 3 strany téhož obdélníka, u něhož je perforace opatřena výsekem (4). To znamená, že v místě výseku může být část obvodové perforace přerušena tak, jak je to zřejmé z obr. 2. Aby byl naplněn význak nároku 1 „opatřena po obvodu perforací“, musí být i v provedení užitného vzoru s výsekem podle nároku 2 zachována podmínka „opatřena po obvodu perforací“, tj. že perforace je provedena na převažujících částech obvodu v provedení podle obr. 2, tj. výsek zaujímá pouze jednu, kratší stranu obdélníka odpovědního dokladu. Žalobce zdůraznil, že obě provedení odstraňují deklarované nevýhody stavu techniky popsané v odst. 3 na str. 2 užitného vzoru (představované i namítaným švýcarským patentem), tj. nespolehlivý průchod obálky orážecím zařízením a nemožnost strojního zpracování (třídění zásilek podle adres). Podle namítaného švýcarského patentu mají všechna provedení řešení, na kterých je patrna perforace, perforaci nikoli po obvodu, ale pouze na jedné přímé linii části přední strany. Toto řešení je podle žalobce dobře ilustrováno popisem ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 švýcarského patentu, který v překladu ing. P. Ř., CSc. zní: *“Protože formulářový list 1, v tomto případě jde o dobírkový vplatní lístek (Nachnahme Einzahlungsschein,) 12, je vyříznut na třech stranách, může být při předání zásilek příjemci tento vplatní lístek oddělen na oddělovacím místě“*. Žalobce dále poukázal na sloupec 3, řádek 13 až 19 téhož překladu, v němž se dále konstatuje: *„Místo na třech stranách může být formulářový list vyříznut pouze na dvou stranách a obě zbývající strany mohou být vytvořeny jako oddělovací místa. Na místě jedné oddělovací strany by mohl být formulářový list spojen s přední stranou pomocí odnímatelné lepicí pásky.“* To podle žalobce znamená, že v posledně popsaném případě je formulářový list rovněž vyříznut na třech stranách, přičemž na místě jedné ze dvou oddělovacích (perforací oddělených) stran je formulářový list rovněž vyříznut a připevněn k přední straně lepicí páskou - perforace je pak opět provedena pouze na jedné straně obdélníku formulářového listu. Obě tato provedení - tj. s jednou

perforovanou stranou a třemi proříznutými stranami nebo s jednou perforovanou stranou a třemi proříznutými stranami, z nichž jedna je připevněna k přední straně lepicí páskou – podle přesvědčení žalobce neodstraňují deklarované nevýhody stavu techniky popsané v napadeném užitném vzoru (nespolehlivý průchod obálky orážecím zařízením a nemožnost strojního zpracování). Nejméně dvě volné strany mají tendenci odchlípit se při průchodu odrážecím strojem nebo zařízením na strojní zpracování (strojní třídění obálek zařízením na čtení adres). V případě lepicí pásky pak přistupuje další nevýhoda, a to vyčnívání lepicí pásky nad rovinu přední strany, čímž se dále zhoršují podmínky průchodu uvedenými zařízeními. Pozůstatek nevýhodného stavu techniky žalobce posléze ilustroval i na překladu nároku 9 a 10 švýcarského patentu, jejichž předmětem je postup výroby dopisní obálky podle nároku 1. Tento postup podle překladu ing. P. R., CSc. zněl: “9. *Postup výroby dopisní obálky podle nároku 1 vyznačený tím, že z papíru předepsaného poštou pro vplatní lístek se zhotoví výlisek s formulářovým listem, který je s ním spojen a který je z něj zčásti vyříznut a zčásti je od něj oddělitelný pomocí oddělovacích míst, a poté se za okénko, které zůstane po oddáleném/odklopeném formulářovém listu, přilepí alespoň jeden neprůhledný krycí list.*

10. *Postup podle nároku 9 vyznačený tím, že formulářový list je vyříznut podél nejméně dvou stran z přední strany výlisku a podél nejméně jedné strany je opatřen oddělovacím místem, respektive perforací.*“

Z uvedených srovnání žalobce vyvodil závěr, že řešení podle užitého vzoru není známo z namítaného švýcarského patentu a že toto řešení přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti ve vztahu k tomuto stavu techniky, neboť podle užitého vzoru je druhá přední strana opatřena perforací po celém obvodu, případně s výjimkou jedné strany, kde je vyseknuta, kdežto podle hlavního namítaného dokumentu, tedy švýcarského patentu, je druhá přední strana obálky opatřena perforací pouze na jedné straně a výjimečně na dvou stranách, zatímco zbývající strany jsou proříznuty. Tím je dosaženo rozhodujícího účinku průchodu odpovědního dokladu nebo obálky s doručenkou orážecím a strojním třídícím zařízením, což řešení podle stavu techniky včetně švýcarského patentu nezajišťují. S ohledem na výše uvedený rozbor namítaného stavu techniky se žalobce domníval, že jeho užitný vzor naplňuje zcela účel instituce užitných vzorů, podle které je účelné chránit řešení, která, i když nemusí splňovat požadavek vynálezecké činnosti, mohou být z praktického a ekonomického hlediska významným činitelem technického pokroku.

Osoba zúčastněná ve vyjádření k rozkladu uvedla, že pokud jde o argumentaci žalobce týkající se namítaného švýcarského patentu, považuje ji za nesprávnou, a to proto, že názor podatele rozkladu, že znak řešení podle užitého vzoru uvádějící, že „*druhá přední strana (2) je opatřena po obvodu odpovědního dokladu či doručenky perforací (4)*“ znamená, že perforace je upravena po celém obvodu (nárok 1), resp. po jeho převažující části, tedy, že tento znak vyjadřuje míru (délku) perforace, nemá oporu v žádné části napadeného užitého vzoru. Podle osoby zúčastněné nelze výraz „*po obvodu odpovědního dokladu*“ vykládat jako znak charakterizující velikost (délku) perforace, ale jako znak charakterizující místo, kde je perforace (ve vztahu k odpovědnímu dokladu) umístěna (po jeho obvodu, tedy nikoliv například ve středu nebo v jiném místě jeho plochy). Tento výklad předmětného pojmu je podle osoby zúčastněné důvodný i z věcně technického hlediska. Jak je ostatně patrné z úvodu užitého vzoru, je cílem napadeného řešení zajistit bezproblémové využívání orážecích zařízení a třídících zařízení při strojním zpracování

na poštách odstraněním „nepřílnavě umístěného odpovědního dokladu“. Podle osoby zúčastněné je zřejmé, že odchlipování (vzdalování se doručanky od podkladu) je možno u čtyřúhelníkové doručanky spolehlivě zabránit ukotvením tohoto dokladu ve čtyřech rozích, prakticky tedy perforacemi umístěnými na dvou protilehlých (výhodně delších) obvodových hranách tohoto dokladu. Přitom délka těchto perforací (celá hrana nebo její části poblíž rohů) není pro dosažení zamýšleného účinku podstatná. Prakticky to znamená, že pro zabránění odchlipování nesmí mít doručanka (odpovědní doklad) části, které by vyčnívaly za hranici tvořenou spojnici míst ukotvených (například perforací) ke spodnímu dílu. Přesně takové řešení je však podle osoby zúčastněné známé z namítaného švýcarského patentu. Poukázala přitom na překlad švýcarského patentu uplatňovaný žalobcem, konkrétně na místo, v němž se praví: *„Místo na třech stranách může být formulářový list vyříznut na dvou stranách a obě zbývající strany mohou být vytvořeny jako oddělovací místa (rozuměj perforace).“* Teprve v desátém nároku švýcarského patentu se za výhodné řešení (avšak, jak zúčastněná osoba zdůraznila, z hlediska cílů namítaného dokumentu) pokládá uspořádání perforací na dvou stranách. Proto osoba zúčastněná namítla, že obsah namítaného švýcarského patentu nepochybně předuveřejňuje základní znaky řešení podle napadeného užitného vzoru, přičemž z hlediska cíle užitného vzoru nepodstatné odlišnosti lze odvodit v rámci odborné dovednosti.

Stěžovatel v rozhodnutí uvedl, že všechny namítané dokumenty byly zveřejněny přede dnem práva přednosti napadeného užitného vzoru, tudíž představují pro posouzení novosti, resp. překročení rámce pouhé odborné dovednosti, technického řešení podle napadeného užitného vzoru relevantní stav techniky. Dále konstatoval, že pro tělesné vytvoření obálky není rozhodné, zda její oddělitelná část má funkci adresního lístku, odpovědního formuláře nebo odpovědního dokladu či doručanky. Funkce této oddělitelné části není na tělesném vytvoření obálky přímo závislá, neboť především vyplývá z litery potisku, resp. popisu.

Pokud jde o zásadní namítaný dokument, švýcarský patent, stěžovatel konstatoval, že popisuje obálku s oddělitelným formulářem a způsob výroby této obálky. Podle překladu, který užil stěžovatel, jde o řešení, při němž *„oddělitelný formulář je v přední straně obálky ohraničen pomocí perforací a/nebo pomocí vyseknutých linií, přičemž otvor, který v přední straně obálky vznikne po odtržení oddělitelného formuláře, je zakryt neprůhledným krycím listem, vlepěným po svém obvodu zevnitř obálky k její přední straně.“* Dále stěžovatel popsal řešení podle ostatních namítaných dokumentů a posléze dospěl k závěru, že z porovnání technického řešení podle napadeného užitného vzoru s dokumentovaným známým stavem techniky vyplývá, že obálka, na jejíž přední straně je pomocí perforace nebo výseků vymezen oddělitelný odpovědní formulář, resp. doklad, je známa z namítaného švýcarského patentu. Zatímco v řešení podle tohoto namítaného dokumentu je otvor po oddělení odpovědního formuláře zakryt neprůhledným krycím listem, u obálky v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru je tento otvor zakryt první přední stranou obálky. Stěžovatel proto zkoumal, zda neprůhledný krycí list v namítaném švýcarském patentu a první přední strana obálky v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru představují technické ekvivalenty, či nikoliv. Přitom dospěl k závěru, že z definice prvního nezávislého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru vyplývá, že první (vnitřní) přední strana obálky je s druhou (vnější) přední stranou obálky spojena obvodově, dle příkladu provedení pomocí lepidla. Také v namítaném řešení je neprůhledný

krycí list spojen s přední stranou obálky obvodově rovněž pomocí lepidla. Přitom funkce první (vnitřní) přední strany obálky podle napadeného užitného vzoru není v popisu chráněného technického řešení uvedena. Podle stěžovatele však není pochyb o tom, že její funkci je především zakrytí otvoru po oddělení odpovědního dokladu za účelem splnění požadavku na ochranu listovního tajemství. Stejná funkce vyplývá explicitně z formulace neprůhledný krycí list v řešení podle namítaného švýcarského patentu. Proto stěžovatel dospěl k závěru, že znak „*první přední strana obálky*“ v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru a znak „*neprůhledný krycí list*“ v řešení podle namítaného švýcarského patentu představují technické ekvivalenty.

Dále stěžovatel své rozhodnutí opřel o konstatování, že v řešení podle namítaného švýcarského patentu je perforace vymezující odpovědní formulář na přední straně obálky také opatřena výsekem, což je znak druhého závislého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru, proto dospěl k závěru, že namítaný švýcarský patent obsahuje stejnou kombinaci znaků jako technické řešení podle prvního a druhého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru. Stěžovatel vzhledem k tomu nabyt přesvědčení, že technické řešení chráněné napadeným užitným vzorem bylo ke dni, od něhož přísluší tomuto užitnému vzoru právo přednosti, známým stavem techniky, tudíž nebylo nové, a nesplňovalo tak jednu z podmínek zakotvených v ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech.

Stěžovatel rovněž poukázal na obsah jiného namítaného dokumentu, který popisuje obálku, která je v jednom z konkrétních tělesných vytvoření opatřena adresním lístkem vymezeným na třech stranách perforací a na jedné straně výsekem. Chlopeň obálky v řešení podle tohoto namítaného dokumentu je opatřena v podélném směru perforací, která chlopeň rozděluje na dvě části, přičemž tyto části jsou opatřeny vrstvou lepidla, s výhodou druhově odlišného. Stěžovatel proto dospěl k závěru, že pro odborníka v oblasti poštovní přepravy, znalého nevýhod dosavadního stavu techniky uvedených v popisu napadeného užitného vzoru, je při znalosti tohoto namítaného dokumentu navržení obálky s doručenkou nebo odpovědním dokladem podle technického řešení napadeného užitného vzoru věcí běžné odborné rutiny, která nepřekračuje rámec pouhé odborné dovednosti. Technické řešení podle napadeného užitného vzoru proto nepřekračuje ani rámec pouhé odborné dovednosti, a nesplňuje proto ani tuto podmínku ve smyslu ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech.

Argument žalobce, že řešení podle namítaného švýcarského patentu představuje nevýhodný známý stav techniky, kdy je formulář oddělitelný pomocí perforace podél jedné z jeho delších stran, zatímco zbývající tři strany formuláře jsou vyseknuty, nelze podle stěžovatele akceptovat. Výkres, na který se majitel napadeného užitného vzoru odvolává, představuje totiž jen jedno konkrétní tělesné vytvoření obálky podle tohoto namítaného dokumentu. Z popisu a nároků namítaného švýcarského patentu však vyplývá, že oddělitelný formulář je na přední straně obálky vymezen pomocí perforací a částečně vyseknutých oddělovacích linií, tedy stejným způsobem jako v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, v níž věcně namítal v podstatě totéž co v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (odkázal na stejná

místa švýcarského patentu jako v rozkladu), přičemž uvedl, že k nesprávnému závěru došel stěžovatel v důsledku nepřesného překladu švýcarského patentu, zejména jeho nároků na ochranu. Pokud jde o ostatní namítané dokumenty, žalobce namítal, že nebyly stěžovatelem řádně zhodnoceny, neboť z rozhodnutí není zřejmé, zda řešení podle těchto dokumentů obsahují všechny znaky, nebo jenom některé. Pokud jde o namítaný dokument č. 5, který sloužil jako doklad toho, že řešení podle užitého vzoru nepřesahovalo rámec odborné dovednosti, žalobce namítl, že jde o zcela subjektivní hodnocení stěžovatele, které neodpovídá stavu řešení technického problému automatizovaného zpracování obálek s doručenkou v době podání přihlášky užitého vzoru. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, musel by podle žalobce nalézt řešení zmíněného technického problému již někdo před ním.

Městský soud v Praze v odůvodnění zrušujícího rozsudku konstatoval, že s ohledem na ustanovení § 1, § 4 odst. 1 a 2, § 17 a § 18 zákona o užitných vzorech, která citoval, návrh na výmaz užitého vzoru může podat kdokoli, přičemž stěžovatel provede výmaz užitého vzoru zejména v případě, že z porovnání obsahu návrhu s napadeným užitným vzorem je objektivně zjištěno, že jím chráněné technické řešení nesplňuje podmínky k ochraně podle § 1, § 2 a § 3 zákona o užitných vzorech. Dále Městský soud v Praze konstatoval, že v rozhodované věci se jedná o námitku nesplnění podmínek podle § 1 zákona o užitných vzorech. Důvodem výmazu je podle Městského soudu v Praze rovněž zjištění, že předmět užitého vzoru je již chráněn patentem nebo užitným vzorem s dřívějším právem přednosti. Přitom se v dané věci navrhovatel výmazu, tedy osoba zúčastněná, dovolával práva priority zahraničních patentů. Nato Městský soud v Praze konstatoval, že ze správního spisu zjistil, že je v něm založena neověřená kopie v německém jazyce vedeného patentového spisu švýcarského Spolkového úřadu pro duševní vlastnictví, patent na vynález pro Švýcarsko a Lichtenštejnsko podle smlouvy o ochraně patentů ze dne 22. prosince 1978, CH 678415 A5, č. žádosti 3039/87. Tento švýcarský patentový spis byl osobou zúčastněnou předložen stěžovateli současně se slovenským překladem bez jakéhokoli ověření. Městský soud v Praze z toho vyvodil, že není zřejmé, na základě jakého textu předloženého důkazu – švýcarského patentového spisu vedeného v německém jazyce, žalovaný správní orgán vlastně rozhodoval, je-li ve správním spisu založen pouze neověřený překlad do slovenského jazyka předložený navrhovatelem výmazu, tedy překlad, který nemůže plnit funkci úředního překladu ve smyslu zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Proto Městský soud v Praze konstatoval, že *„za této důkazní situace Městský soud v Praze musel se k žalobní námitce žalobce, že se nesprávný překlad mohl promítnout do závěrů žalovaného. Ze správního spisu totiž není zřejmé, o jaké objektivní důkazy vlastně žalovaný své rozhodnutí opřel, z jakého úředního překladu švýcarského patentového spisu do českého jazyka vlastně žalovaný vycházel, a to zvláště za situace, kdy ostatní důkazní prostředky předkládané navrhovatelem výmazu byly pouze v anglickém jazyce.“*

Městský soud v Praze uzavřel své rozhodnutí tak, že ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. bylo na místě zrušit napadené rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 2. 3. 2007, kasační stížnost byla podána dne 16. 3. 2007.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje námitky, které je podle jejich obsahu možno subsumovat pod důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Vedly ho k tomu následující důvody:

V první řadě je třeba přisvědčit námitce stěžovatele, že se rozhodnutí Městského soudu v Praze svou stručností a šablonovitostí již značně přibližuje hranici nepřezkoumatelnosti. Pokud Nejvyšší správní soud odhlédne od zjevně nedokončené věty na straně 6 rozsudku, jsou jako důvod rozhodnutí zřejmé tři výtky vůči rozhodnutí stěžovatele: 1) nesprávný překlad se mohl promítnout do závěrů stěžovatele, 2) ze správního spisu není zřejmé, o jaké objektivní důkazy stěžovatel své rozhodnutí opřel, 3) není zjevné, z jakého úředního překladu švýcarského patentového spisu stěžovatel vycházel. Všechny tři výtky jsou ovšem konstatovány v rovině apodiktického tvrzení, aniž jsou podrobněji zdůvodněny, natož aby Městský soud v Praze vyslovil konkrétní právní názor, v čem správní orgán pochybil, a čím je do budoucna, ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., v rozhodování vázán. Odůvodnění Městského soudu v Praze je nadto i vnitřně rozporné, neboť na jednu stranu deklaruje, že ke zrušení rozhodnutí přistoupil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přitom však primárně vytýká vadu řízení spočívající v tom, že správní orgán nepořídil úřední překlad předkládaného důkazu, což by indikovalo vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Z této linie odůvodnění pak zcela vybočuje nijak nezdůvodněné tvrzení, že není zřejmé, o jaké důkazy stěžovatel své rozhodnutí opřel – pochybnost o okruhu použitých důkazů přitom nebyla vznesena nikdy a nikým. Jak žalobní námitky, tak vyjádření ostatních účastníků řízení, se vždy týkaly jednak otázky provádění důkazů (dokazování cizojazyčnou listinou), jednak hodnocení důkazů. Pokud by Nejvyšší správní soud i odhlédl od těchto nejednoznačností odůvodnění a vzal za zřejmé, že vytýkanou vadou rozhodnutí stěžovatele je, že stěžovatel v řízení nepořídil úřední překlad namítaných dokumentů, zejména pak švýcarského patentu, pak z rozhodnutí Městského soudu v Praze není možné zvědět ničeho bližšího v tom ohledu, zda považoval za vadu řízení absenci úředního překladu obecně, či absenci úředního překladu pouze v tomto řízení, a již vůbec není zřejmé, jak se mohla podle Městského soudu v Praze promítnout případná odlišnost překladu do závěrů stěžovatele. Přitom jde o otázky, jak se pokusí Nejvyšší správní soud dále rozvést, zásadní.

Podle ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech se technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, chrání užitnými vzory. Podle § 4 odst. 1 a 2 téhož zákona pak platí, že technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky, přičemž stavem techniky je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatel užitného vzoru právo přednosti, zveřejněno. Pojem novosti technického řešení, jako podmínka jeho formální ochrany v podobě užitného vzoru (ale ostatně to platí pro definici novosti v oblasti průmyslových práv duševního vlastnictví obecně), je v tomto smyslu otázkou právní, jejíž posouzení, resp. konstatování její existence, je závislé na skutkovém zjištění obsahu stavu techniky ve smyslu § 4 odst. 1 a 2

zákona o užitných vzorech (srov. k tomu sice již historické, leč stále v tomto ohledu využitelné stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 28. 11. 1988, Cpj 17/88, uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS, sv. 9 - 10, ročník 1989, str. 432; ze zahraničních např. rozhodnutí rakouského Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 4 Ob 243/07z, www.ris2.bka.gv.at). Primárním, jakkoliv nikoli výlučným, zdrojem pro skutkový závěr o obsahu stavu techniky jsou vždy listiny vážící se k jiným technickým řešením, která jsou pod formální ochranou (ať již v podobě patentu, či užitného vzoru aj.). V posuzovaném případě bylo zřejmé, že důkazními prostředky bylo pět dokumentů, z nichž stěžejní význam jak pro osobu zúčastněnou, tak pro stěžovatele, měl švýcarský patent. V tomto ohledu nelze souhlasit se závěrem Městského soudu v Praze, že by nebylo zřejmé, z jakých důkazů stěžovatel ve svém rozhodnutí vyšel.

Pro hodnocení obsahu namítaných dokumentů tohoto druhu s obsahem napadeného užitného vzoru obecně platí, že totožnost technického řešení vyplýne na základě srovnání obsahu nároků těchto dokumentů, které vymezují předmět ochrany, případně za zohlednění dalšího popisu obsaženého v dokumentu (jakkoliv podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze jít při tomto zohlednění za rámec vymezený zněním nároku na ochranu; k tomu shodně rovněž rakouský Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 3. 2. 1976, sp. zn. 4 Ob301/76, www.ris2.bka.gv.at). Klíčovou otázkou dokazování tedy v posuzovaném případě je, jakým způsobem provedl stěžovatel porovnání nároků podle namítaných dokumentů s nároky podle užitného vzoru, a jak mohl být tento proces dotčen nepřesností překladu. Jako otázka předběžné povahy pak vyvstává otázka, zda ve správním řízení konaném podle správního řádu 1967 bylo přípustné provádět důkaz cizojazyčnou listinou.

Pokud jde o otázku přípustnosti důkazu cizojazyčnou listinou ve správním řízení, Nejvyšší správní soud sdílí argument stěžovatele, že správní řád 1967 neobsahoval ani úpravu jedacího jazyka, ani pravidla pro předkládání listin vyhotovených v cizím jazyce. V použití cizojazyčné listiny jako podkladu v řízení nebyl tedy správní orgán v zásadě nijak omezen a bylo na něm, zda podstoupí riziko vlastního překladu, které mohlo případně vyústit i v námitku nesprávného zjištění skutkového stavu některým z účastníků řízení (na tomto principu ostatně nemění nic ani úprava obsažená v § 16 odst. 2 správního řádu 2004; ta pouze primárně přenáší odpovědnost za překlad cizojazyčné listiny na účastníka, který ji jako důkaz překládá, nicméně správní orgán může břímě překladu vzít plně na sebe). V případě stěžovatele se dokonce do značné míry dá oprávněně očekávat, že disponuje natolik jazykově zdatným aparátem, aby byl schopen bez nutnosti využívat služeb tlumočnicků plnit jeden ze základních úkolů v řízení ve věcech průmyslových práv duševního vlastnictví, tj. provádět úkoly rešeršní. Předpokládat, že toho stěžovatel není schopen, popřípadě mu možnost bezprostředně hodnotit cizojazyčné dokumenty dokonce upírat, by znamenalo fakticky stěžovatele znehybnit v jeho funkcích. Odmítnout přípustnost přímého dokazování cizojazyčnou listinou, jakkoliv takový důkaz s sebou nese riziko poměrně snadného zpochybnění, podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nelze. Stěžovatel byl proto oprávněn použít namítané dokumenty v jejich autentickém znění a provést porovnání jejich nároků s nároky podle napadeného užitného vzoru, aniž si pořídil překlad ve smyslu zákona o znalcích tlumočnických.

Námitku žalobce, že překlad namítaného švýcarského patentu, jak jej provedl stěžovatel, je nesprávný, pak podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nelze posoudit bez posouzení kontextu celého dokazování a konstrukce této námitky. Z výše podané poměrně obsáhlé rekapitulace správního a soudního spisu je zřejmé, že jak návrh na výmaz užitého vzoru podaný osobou zúčastněnou, tak rozhodnutí stěžovatele v obou stupních se opíral, pokud jde o namítaný švýcarský patent, o v podstatě jediné místo švýcarského patentu, a to o znění jeho nároku č. 1. Na základě znění tohoto nároku byla dovozována absence novosti u řešení podle užitého vzoru a zjevně pouze s přihlédnutím k tomuto nároku stěžovatel odmítl i námitky žalobce uplatněné v rozkladu. Tento nárok (resp. jeho část) se objevil ve správním spisu celkem ve dvou překladech:

1. „Obálka obsahujúca od nej oddeliteľný a priamo vyplniteľný formulár a prepisovacím spôsobom popísateľný dodatočný list vyznačujúci sa tým, že formulár (10 príp. 11) je na prednú stranu (2) obálky integrovaný a pomocou perforovaných a/alebo čiastočne vyseknutých línií miesta želaného oddelenia (13) na jeho okrajoch pri vynechaní okienkového otvoru (5) odtrhnutel'ne usposobený a že okienkový otvor (5) je zakrytý pomocou za ním uloženým nepriehľadným krycím listom (6).“ (překlad přiložený osobou zúčastněnou);
2. „Oddeliteľný formulár je v prednej strane obálky ohraničen pomocí perforací a/nebo pomocí vyseknutých línií, pričomž otvor, ktorý v prednej strane obálky vznikne po odtržení oddeliteľného formuláre, je zakryt nepriehľadným krycím listem, vlepénem po svém obvode zevnitř obálky k její přední straně.“ (překlad stěžovatele).

Je zjevné, že po obsahové stránce jsou oba překlady totožné. **Nadto proti překladu této části namítaného dokumentu žalobce ničeho nenamítal.** Žalobce proti rozhodnutí stěžovatele namítal obsah jiných částí namítaného švýcarského patentu, a to popis technického řešení obsažený ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 a ve sloupci 3 na řádcích 13 až 19 společně se zněním patentového nároku č. 9 a č. 10. Tyto části švýcarského patentu ostatně namítal již v řízení o rozkladu, aniž s jejich uplatněním spojil jakékoliv námitky jazykové povahy (viz rekapitulace výše). Pouze v kontextu s uplatněním citovaných míst žalobce v žalobě **obecně** namítl, že stěžovatel vyšel z nesprávného překladu. Nikde však nespecifikuje, v čem měl nesprávný překlad spočívat, které místo švýcarského patentu stěžovatel nesprávně vyložil a použil. V tomto ohledu nezbyvá než hodnotit žalobcovu námitku jako do jisté míry zmatečnou, neboť stěžovatel své rozhodnutí k žalobcem namítaným částem švýcarského patentu nikdy nevztahoval (resp. z jeho rozhodnutí není zřejmé, že by je k těmto částem vztahoval), tudíž jejich zněním ve vlastním překladu ani neargumentoval, a nelze tak ani z ničeho usuzovat, zda německý text překládal správně či nesprávně.

Z odstupem viděno (při zohlednění koncepce žalobcových námitek uplatněných v rozkladu a v žalobě), žalobcova námitka byla patrně neobratně formulována a jejím záměrem snad bylo napadnout nedostatečné zhodnocení obsahu namítaného dokumentu a napadeného užitého vzoru (o tom svědčí ostatně shrnutí námitky na straně 6 žaloby, a to, že se namítá neúplné a nepřesné zjištění skutečného stavu věci). Nicméně pokud jde o námitku nesprávného překladu, ze žalobcovy námitky nelze nikterak dovodit, v čem měly

být stěžovatelem prokazatelně použité části švýcarského patentu nesprávně přeloženy a v čem měl mít tento nesprávný překlad dopad do práv žalobce.

Jak již bylo naznačeno, z kontextu žaloby bylo lze při maximální míře shovívavosti dovodit, že žalobce tím, že poukazuje na části patentu, které stěžovatel v rozhodnutí výslovně nezmínil, brojí proti neúplnému posouzení namítaného švýcarského patentu ve vztahu k napadenému užitému vzoru. To však nebyla primárně otázka nepřesnosti překladu, tedy vady řízení spočívající ve vadě provádění důkazu, ale spíše otázka hodnocení důkazu. Městský soud v Praze neměl proto nejmenšího podkladu pro konstatování, že se nesprávný překlad mohl promítnout do závěrů žalovaného a uzavřít věc implicitně obsaženým požadavkem, aby stěžovatel v dalším řízení pořizoval úředně ověřený překlad švýcarského patentu (a možná, to však již není z rozhodnutí Městského soudu v Praze zřejmé, i ostatních namítaných dokumentů).

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že úkolem Městského soudu v Praze při žalobní námitce, jak ji formuloval žalobce, bylo v první řadě vyjasnit obsah žaloby, tj. zda její žalobní body směřují skutečně proti nesprávnosti překladu, či zda spíše podle obsahu nejde o námitku nesprávného hodnocení důkazů, resp. o námitku, že skutkový závěr stěžovatele o stavu techniky vyšel z nesprávného porovnání namítaného dokumentu s napadeným užitém vzorem. Dále pak bylo na místě takto konkretizované žalobní námitky věcně posoudit ve vztahu ke skutečnému obsahu rozhodnutí, a teprve na základě tohoto posouzení vyvodit závěr o případných vadách rozhodnutí. Vynést apriorní závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, aniž se soud jeho odůvodněním skutečně zabývá, pouze na základě konstatování, že není ze spisu zřejmé, jaký překlad správní orgán použil, a že se jaksi obecně nesprávný překlad může dotknout práv adresáta rozhodnutí, je postup nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené uzavírá, že se Městský soud v Praze dopustil namítaných pochybení, proto shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem zde vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v Praze rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Milada Tomková

předsedkyně

senátu